

Autoretrato

DIANTE DA OBRA DE FERNÁNDEZ RODAL

Contemplamos unha parte da obra do pintor Emilio Fernández Rodal. Todo canto foi posible xuntar -salvando algunas das dificultades que se interpuxeron- para traer esta mostra antolóxica á fermosa e progresista vila atlántica, onde -de hoxe apenas nunha ducia e algo de anos- fará un século que veu ó mundo.

Aquí están darredor de nós os seus cadros, eses silentes anacos da memoria do seu pasado, da súa familia, de xentes que coñeceu, de paisaxes que viviu. Mirádeo aí, como emergendo aí-

da desde a vida, como se o tempo se tivera parado neles naqueles intres. Porque a pintura da realidade ademais ten iso como un valor engadido: o tempo aparece imbricado na súa textura, como unha pátina ou un rancio verniz intanxible que a trascende, que a trae a nós dende un misterioso ámbito de evocación.

Tempo mesturado co óleo en cada pincelada, facéndose perdurable e impregnándose do recender das pinturas e os disolventes á extraña e sempre diferente luz dos estudos dos pintores, como a luz inesquencible e compostelana que entraba polos balcóns do de Carlos Maside, ou a clara e brava luz do Orzán que chegaba ata o taller do último Luis Seoane, e a mansa luz mariñense que viña pousarse nos lenzos de Manuel Torres.

Hoxe, logo de tantos anos, podo asegurar que ainda reteño, no medio da nebulosa do esquecemento, o día que -cando neo ainda- cheguei cos meus pais e o meu irmán á casa de Emilio e da tía Marina. Tamén se me aparecen imaxes que visualizo con certa vaguedade do seu obradoiro, o primeiro que visitei na miña vida. Lémbrasem o cabalete alzado fronte a min como un xigante de madeira. O maletín ou caixa das cores para sair a pintar paisaxe do natural. E aquel seu falar calmo e apagado, cordial e íntimo, enchendo co fume do tabaco un espazo que se me perde na memoria por entre cadros, tarros con pinceis, libros.

O tempo pulsando en cada pincelada, avivecendo o recordo, mesmo como se pola volta do silencio, e máis alá dos días, aínda se puidera senti-la súa presencia aquí, xunto de nós, ó carón da súa obra e do seu pobo.

Salvador García-Bodaño